

Ashan

Deel I

Overleven

Dirk Warnaar

I

Aan het begin van de tiende eeuw was er nog maar weinig over van het idealisme van de vluchtelingen die de Stad gesticht hadden. De oorlogen hadden plaatsgemaakt voor de strijd in de arena's en de macht van de krijgheren van over de bergen was ingeruild voor de macht van grootgrondbezitters, die zich tot de nieuwe adel hadden verheven.

Uit: De geschiedenis van de Stad, door Haldor de Drukker.

Ashan luisterde naar het aanzwellende gejuich vanuit de arena. Het was tijd om in actie te komen. Hij ramde zijn tonfa's geroutineerd tegen de uitsteeksels van de houten oefenpaal, die onder het geweld van elke klap een beetje om zijn as draaide. Hij was gespannen, zoals voor elke wedstrijd, maar het was goede spanning. Zijn tonfa's, twee houten vechtstokken van ongeveer vijftig centimeter lang en met een extra handvat op ongeveer een derde van de lengte, hadden een ijzeren kern en konden moeiteloos elke zwaardslag opvangen. Alle drie de uiteinden waren sierlijk afgewerkt met een zilveren kop in de vorm van een spin en het hout was omwikkeld met zwart leer voor een goede grip. Het waren perfecte wapens in de handen van een geoefende kooivechter, maar toch was hij de eerste sinds lange tijd die ze hanteerde. De vorige was een jaar of tien geleden gestopt; dat was Eik, zijn trainer en regelaar. Volgens de verhalen was Eik in zijn eigen tijd een beroemde kooivechter geweest, tot hij zich er te oud voor voelde. Hij was overgestapt op een wat veiliger beroep: lijfwacht. Zo had Ashan hem leren kennen.

Het gejuich zwol aan tot geschreeuw. Ashans slagen volgden elkaar steeds sneller op, tot hij zich hijgend en bezweet voldoende opgeladen voelde voor de strijd.

'Jouw beurt!' riep Eik.

Samen liepen ze door de donkere gang naar de arena. Daar stond in het midden de kooi met een enkele deur, een halve bol van tien meter in doorsnede, die gemaakt was van aan elkaar genagelde stroken ijzer. Er lag fijn zand op de vloer; ideaal voor een goede grip voor je voeten en om na elk gevecht de bloedsporen onzichtbaar weg te harken. Zijn tegenstander stond al klaar, samen met de scheidsrechter die de vorige en de komende wedstrijd enthousiast aan elkaar babbelde. Ashan luisterde niet echt naar zijn verhaal. Hij had alleen oog voor zijn tegenstander, een taaie kerel zonder masker met twee kortzwaarden in zijn handen, over wie Eik hem vooraf had bijgepraat. Het was een leeghoofd, een aanvoerder van de stadswacht die in een dronken bui had geroepen dat die kooivechters geen partij voor hem en zijn zwaarden waren. Zijn mannen hadden een bloedhekel aan zijn gebral en hadden hem uitgedaagd om dat dan eens te laten zien. In een waas van overmoedigheid had hij gehapt, maar nu hij hier stond had hij niet zoveel branie meer. Hij had zijn ergste angst zo te zien verdoofd met een flinke slok rum. Zijn mannen stonden hem buiten de kooi toe te juichen of uit te lachen; het was maar net hoe je ernaar keek. De man was absoluut geen partij voor Ashan en als hij het eerlijk speelde, was er ook niets aan hem te verdienen. Goed, een showtje dan maar.

Ashan nam zijn plaats in aan de rechterkant van de scheidsrechter, de plaats van de favoriet. Hij kruiste zijn armen terwijl hij de tonfa's vasthield bij het dwarshout met de lengte langs zijn onderarmen. Hij zei niets en keek alleen maar dreigend vanuit de ooggaten van zijn masker naar zijn tegenstander. De idioot beantwoordde zijn blik met alle moed die hij uit zijn kruik rum had weten te verzamelen.

Buiten de ring waren de wedmeesters druk bezig om weddenschappen aan te nemen. Met zijn blik zocht en vond Ashan Eik vlak buiten de kooi. Eik schudde zijn hoofd en Ashan vloekte binnensmonds. De koersen waren blijkbaar te slecht om serieus geld aan deze wedstrijd te kunnen

verdienen. Dit zou hem bloed gaan kosten. De scheidsrechter maakte zijn verhaal af, hij verliet de kooi en zijn assistenten sloten de deur. Nu was het aan hen.

Ashan boog zich voorover naar zijn tegenstander.

‘Speel mee, dan zal ik het je gemakkelijk maken’, fluisterde hij hem toe.

‘Ik maak je af!’ gromde zijn tegenstander.

‘Wat jij wilt...’

Hij hield zijn tonfa’s bij de langste uiteinden, zoals je een bijl vast zou houden. Zijn tegenstander sprong naar voren, zijn rechterarm gestrekt, zwaard vooruit. Ashan stapte moeiteloos naar links en sloeg hem met zijn ene tonfa op zijn pols en haakte met het handvat van de andere bijna tegelijk zijn rechterbeen onder hem uit. De man ging vloekend neer. Hij landde nog net niet op het zwaard in zijn linkerhand en verloor de grip op het andere, dat met een sierlijke boog door een van de mazen in de kooi vloog en net daarbuiten in het zand bleef steken.

Het publiek juichte en lachte. Een normale tegenstander zou Ashans boodschap begrepen hebben, maar deze niet. Hij schoot overeind, reikte door de kooiwand naar zijn verloren zwaard en nam weer zijn gevechtshouding aan.

‘Weet je het zeker?’ vroeg Ashan nog, maar de man zwaaide al met zijn zwaarden als antwoord. Het zwaard in zijn linkerhand stak naar beneden, dat in zijn rechterhand naar boven. De boodschap was duidelijk; hij voelde zich vernederd en wilde bloed.

Ashan zocht opnieuw Eik. Die schudde zijn hoofd nog heviger dan de vorige keer. De kansen waren nu blijkbaar nog slechter. Goed, bloed dan maar, ergens waar het morgen hopelijk niet te zien zou zijn.

Zijn tegenstander viel aan. Ashan stapte naar achteren tot hij, schijnbaar verrast, de kooi raakte. Het leek alsof hij uit zijn concentratie was. Hij liet zijn verdediging zakken en zijn tegenstander rook zijn kans. De man sprong naar voren met zijn zwaard recht vooruit, gericht op Ashans borst. Met zijn tonfa haalde Ashan de ergste kracht en snel-

heid uit het zwaard, maar toch slaagde zijn tegenstander erin om een flinke haal op zijn linkeronderarm achter te laten. Ashan liet de tonfa's vallen, sprong opzij en pakte zijn gewonde onderarm vast met zijn rechterhand. Verdomme, dat deed knap zeer voor zo'n klein wondje! Even flink knijpen en wat extra bloed eruit persen, dan lijkt het ook wat. Zijn tegenstander kwam achter hem aan om het gevecht af te maken, maar Ashan wist telkens met een sprong aan hem te ontsnappen. Een van de assistenten wierp een strook linnen de kooi in. Ashan pakte die op en draaide hem snel om zijn arm om het bloeden te stelpen. Hij had nu nog maar één arm vrij om mee te vechten, dat moest toch wel helpen? Hij zocht en vond Eik, maar die bewoog wat onbestendig met zijn hoofd. Het ging de goede kant op, maar nog niet genoeg.

Zijn tegenstander nam zijn eerdere gevechtshouding aan, linker zwaard neer, rechter omhoog. Ashan pakte met rechts een tonfa van de grond en ging tegenover hem staan. De stemming van het publiek was omgeslagen: de aanvoerder werd niet meer uitgelachen maar toegejuicht en daar voelde die zich duidelijk meer dan een beetje door gesteekt. Nog even volhouden.

Ashan hield de tonfa nu vast bij het dwarshout, de lange lengte vooruit. Minder kracht maar meer reikwijdte. De volgende aanval zag hij door zijn jarenlange training en ervaring ruim van tevoren aankomen, maar hij deed alsof hij verrast werd. Hij tikte de arm van zijn tegenstander onhandig opzij en sprong weg. Het publiek juichte.

Drie van dat soort aanvallen verder gaf Eik hem eindelijk het signaal waar hij op wachtte en dat was maar goed ook; hij had schoon genoeg van dit gevecht. Hij wierp zijn tonfa in een korte, snelle draai omhoog, ving hem aan het lange einde op, sloeg toe met de zilveren kop op het dwarshout en verbrijzelde daarmee de linkerpols van zijn tegenstander. De man schreeuwde het uit. Hij liet zijn zwaard vallen en sprong achteruit om de dekking van de kooi in zijn rug te zoeken. Voor het oog van het publiek was het nu gelijk spel; tijd om het acteerwerk van zich af te schudden.

Ashan liep naar de plek waar hij wist dat zijn andere tonfa lag, raapte die op met links en maakte een paar zwaaien om de kracht in zijn gewonde arm uit te testen.

‘Weet je zeker dat je dit wilt?’ vroeg hij voor de laatste keer.

Zijn tegenstander leek eindelijk door te krijgen dat hij een spelletje met hem gespeeld had. Toch was dat voor hem nog geen reden om zich gewonnen te geven. Hij zwaaide met zijn zwaarden en deed schreeuwend een wanhopige uitval. Ashan bleef stilstaan, stapte op het laatste moment naar rechts en raakte hem met de tonfa links op zijn hoofd. Het was hard genoeg om hem neer te laten gaan en toch geen blijvende schade achter te laten. Het was een idioot, maar dat was nog geen reden om hem invalide te maken; hij zou al genoeg problemen houden met zijn gebroken pols.

Het publiek juichte, de assistenten openden de deur en onderzochten de bewusteloze verliezer geroutineerd op ernstige verwondingen. Ze knikten naar de scheidsrechter en sleepten hem daarna snel de kooi uit. De scheidsrechter trok Ashan aan zijn pols naar het midden van de kooi en riep hem tot winnaar uit. Eik kwam naar hem toe, spoelde de wond uit met brandewijn en sloot hem daarna af met een schone, uitgekookte lap. Infecties maakten meer slachtoffers onder kooivechters dan de wonden zelf. Het hechten zou hij straks aan de magistergeneesheer overlaten.

‘Hoe hebben we het gedaan?’

‘Mwah,’ reageerde Eik lauwtjes. ‘Het lag er voor de mensen die jou kennen nogal dik bovenop. Twee tegen één. Vijf zilver winst.’

‘Dukaat?’

‘Uiteraard. Voor minder laten we geen bloed stromen, toch?’

‘We?’ Ashan lachte hard. ‘Wiens bloed was het eigenlijk?’

‘Het was voor mij ook erg pijnlijk om naar te kijken’, grinnikte Eik. ‘Kom, laten we gaan innen.’

Ze worstelden zich door het publiek naar de wedmeesters. Achter hen werd het volgende gevecht al aangekondigd. Het vorige was geschiedenis, en dat vonden ze prima want ze wilden geen van tweeën herkend worden. Daarom droegen ze, net als veel andere beroepskooivechters, allebei een beschilderd leren masker. De meeste kooivechters lieten hun maskers beschilderen met afbeeldingen of symbolen die iets vertelden over hun kooinaam, die van Ashan en Eik niet uitgezonderd. Zelf gebruikte hij als bijnaam de soortnaam van een vechtspin: Ashan. Zijn masker was wit en was voorzien van een opgenaaide spin; het lijf op zijn achterhoofd en de poten rondom tot aan zijn ogen, neus en mond. Het masker van Eik was geel en op de kant van zijn gezicht beschilderd met een groen eikenblad.

Nadat ze hun geld geïncasseerd hadden, bleven ze nog even hangen om een pul bier te drinken en naar een paar gevechten te kijken. Veel amateurs vandaag, weinig spanning. Ashan liet zijn blik langs de toeschouwers dwalen. Zoals gewoonlijk waren dat voornamelijk opgefokte kerels die hun verstand thuis hadden gelaten en die druk zuipend en gokkend naar de wedstrijden keken. De wedstrijden trokken bijna geen vrouwen, en de vrouwen die hier kwamen waren vooral geïnteresseerd in de kooivechters zelf. De meeste mannen buiten de arena waren slap en week. Lichamelijke arbeid stond niet echt in hoog aanzien in de betere kringen van de stad en dat was goed te zien. Als je als vrouw uit de betere klasse eens een echte kerel wilde, dan ging je naar de arena. Gesluierd natuurlijk, want je wilde daar niet herkend worden door vrienden van je echtgenoot of, erger nog, door je echtgenoot zelf. Ashan wist dat sommige andere kooivechters grof geld verdienden met zulke afspraakjes. Zelf sloeg hij de voorstellen altijd vriendelijk maar beslist af. Er liepen al genoeg bastaarden in de stad rond. Niet dat de "vaders" dat wisten natuurlijk; de kooivechters waren nog discreter dan de vrouwen zelf.

Zijn blik werd getrokken door de ogen van een gesluisde vrouw die hem vanaf de tribune recht aankeek. Zodra ze merkte dat hij haar had gezien, trok ze haar sluier verder voor haar ogen. Ze draaide ze zich om en ging op in de mensenmassa. Die ogen kwamen hem bekend voor, maar het was te snel gegaan om te herkennen wie ze was. Iemand uit zijn andere leven? Hoe dan ook, hij kreeg niet de tijd om er verder over na te denken.

Eik pakte hem van achteren bij zijn schouders en zei: 'Kom op, ik geloof het wel hier. Laten we gaan.'

'Eens.'

Samen worstelden ze zich door de menigte naar de voor het publiek gesloten catacomben onder de arena. Tijd om de magistergeneesheer op te zoeken voor wat hechtingen.

2

De hoofden van de tien invloedrijkste adellijke families vormden samen de stadsraad. Die werd voorgezeten door de stadhouder, een afstammeling van Heras, die vierhonderd jaar na de stichting ervan de passen rondom de stad had afgesloten voor rooftochten door de krijgsheren van over de bergen.

Uit: De geschiedenis van de Stad, door Haldor de Drukker.

Twee jaar eerder.

Als hij heel eerlijk was, voelde Belim zich al heel lang onbehagelijk over zijn leven in Stad. *De Stad*. Voor haar bewoners en voor de bewoners in de vallei er omheen was dit de *enige* stad. Daarom hadden ze nooit de moeite genomen om hem een echte naam te geven; iedereen sprak gewoon over 'de Stad'. Hier, vanaf de wachttorens, zag hij in de verte nog net de bergketens die in een ruwe cirkel hun hele wereld begrensd. Zeshonderd jaar geleden, aan het einde van de laatste oorlog met de landen daarbuiten, had de legendarische held Heras de bergpassen met de hulp van de godin afgesloten. Sindsdien was er niemand meer van over de bergen gekomen en had niemand de behoefte gevoeld om te proberen de vallei te verlaten. Voor de bewoners hield de wereld al eeuwen lang op bij de bergen.

Belim stond ergens bovenaan in de voedselketen, iets waar hij niet echt veel moeite voor hoefde te doen. Hij was geboren als de oudste zoon van Heran Parsis en daarmee was hij de erfgenaam van de rijkste adellijke familie van de Stad. Dat maakte van hem als vanzelfsprekend de meest gewaardeerde, bewonderde en begerenswaardige jongeling. Zijn

vader pochte graag dat de stadhouder dan wel machtiger was, maar dat zij rijker waren. Dat kwam voor een groot deel omdat zijn bloedlijn helemaal terug te voeren was tot de pioniers die deze stad duizend jaar geleden hadden gesticht. Zijn vader was het hoofd in een lange lijn van hoofden van de familie Parsis, traditioneel keiharde landeigenaren en handelaars die alles op alles hadden gezet om zover te komen en dat vooral ook zo te houden. Belim was daar maar wat trots op. Later zou hij als oudste zoon in de voetsporen van zijn vader treden en hij was ervan overtuigd dat hij, als het eenmaal zover was, zijn vader zelfs nog zou overtreffen.

Hij woonde samen met zijn vader, broer en zus in een fraai stadspaleis van drie etages hoog, met wit gepleisterde buitenmuren, gebakken rode dakpannen, een grote binnentuin en echt vlakgeslepen glas in de ramen. Vanaf de wachttorens had je vrij zicht op de heilige bronnen en de andere gebouwen die daar omheen stonden: de tempel van de godin in het oosten, het paleis van de stadhouder in het westen en de gebouwen van het collegium in het noorden. In het midden van de binnentuin stond de grootste particuliere fontein van de stad, waarvan het water rechtstreeks uit de heilige bronnen kwam.

Belim beklom de toren om van daaruit het laatste zonlicht over de stad heen te zien strijken. De Stad zag er vanaf die hoogte mooi en ordelijk uit, heel anders dan vanaf de straat, in het harde licht van de volle zon. Beneden in de tuin zag hij zijn zus Salvia aan de rand van de fontein zitten en verveeld met haar hand door het water bewegen. Zijn broer Varas zou wel ergens met zijn neus in de boeken zitten en zijn vader zou waarschijnlijk in zijn kamer op de tweede aan het werk zijn.

Nadat de zon achter de bergen was verdwenen liep hij terug naar zijn eigen vertrekken op de eerste etage, de laagste met ramen in de buitenmuren. De vertrekken op de begane grond hadden alleen ramen aan

de tuinkant, om het insluipers moeilijker te maken om binnen te komen. Hij stapte het trappenhuis van de toren uit en liep de galerij op. Van daar kon hij zo de werkkamer van Varas in kijken, die inderdaad met zijn neus in de boeken zat.

Zijn jongere broer was volgens de tradities niets meer dan de reserve-erfgenaar, voor het geval hem iets zou overkomen voordat hij zelf een erfgenaar had verwekt. Net als de andere reserve-erfgenaars van de stadsadel werd Varas opgeleid tot regent; bewindvoerder over een groot deel van de zakelijke belangen van zijn familie. Dat leverde hem een goed inkomen op, waardoor hij later, na de dood van hun vader, niet zijn hand op zou hoeven houden bij zijn oudere broer. Daarnaast probeerde hun vader, zoals binnen de adel gebruikelijk, om Varas aan een oudste dochter binnen een familie zonder zoons te koppelen, zodat hij later hoofd van zijn schoonfamilie zou kunnen worden. Hoe dan ook, Varas was een Parsis en die naam garandeerde dat er vroeg of laat wel een goede partij langs zou komen.

Heran Parsis beschikte al over een erfgenaar en een reserve, dus waarom daarna ook nog een dochter? Tja, het waren geen dingen waar openlijk over gesproken werd, maar soms ontstond er binnen een gearrangeerd huwelijk toch echte liefde en die leidde niet zelden tot extra kinderen. Het kon ook dat zijn moeder verlangde naar een dochter om zichzelf gezelschap te geven in deze door mannen geregeerde wereld. Helaas kon hij het haar niet meer vragen, want ze was bij de geboorte van Salvia overleden.

Het was algemeen bekend dat hij de trots van zijn vader was. Hij leerde snel, had een scherpe geest voor handel en zag overal kansen op winst. Twee jaar geleden, toen hij pas negentien was, had hij zijn eerste huis in bezit gekregen, compleet met bedienden en een lijfwacht. Niet een stadspaleis, maar toch een respectabele woning, zelfs voor de eerste ring en daar was men wel wat gewend. Natuurlijk had hij er niet de

volle prijs voor betaald; hij had het huis verkregen in ruil voor het verscheuren van de akte van schuld van de vorige eigenaar, een handelaar die zijn hand overspeeld had bij de aanschaf van een derde plantage. De man was niet in staat gebleken om tijdig zijn lening af te lossen. Belim had de schuld voor de halve waarde van de geldschieder gekocht en had de handelaar daarna de keus gegeven: zijn huis, of een openbare verkoop. Dat huis verhuurde hij nu aan de tweede zoon van de oude Peter Lammeren, hoofd van een familie van geldschieders en een zakenrelatie van zijn vader. Het was niet toevallig dat Peter Lammeren ook degene was die de onfortuinlijke handelaar zijn lening had verstrekt. Belim volgde met deze aanschaf en verhuur het voorbeeld van zijn vader, die tijdens zijn leven al ruim dertig huizen aan de familiebezittingen had toegevoegd. Daarmee was hij de grootste eigenaar van onroerend goed binnen de stadsmuren. Zijn vader had ook een flink aantal van de plantages en nog wat veehouderijen buiten de Stad in bezit. Het grootste deel van de bezittingen was in de afgelopen eeuwen door slimme aankopen en tactische huwelijken in handen van de familie gekomen, maar zijn vader had er in de loop van de afgelopen twintig jaar ook nog ongeveer één tiende deel bij verzameld. En nu Belim eenentwintig was en een jaar geleden officieel aan de Stadsraad als erfgenaam was voorgesteld, werd het ook voor hem tijd om te trouwen en zelf erfgenamen te maken om zo het voortbestaan van de familienaam veilig te stellen.

Aan huwelijkskandidates was geen gebrek. Zijn vader nam dan ook de tijd om meisjes met de beste combinatie van vermogen, uiterlijk en karakter uit te kiezen. De eerste selectieronde was achter de rug, net als het eerste kennismakingsbal. Het aantal kandidates was teruggebracht naar vijf en de rest was nu aan hem. Belim had geen voorkeur, wat op zich alleen maar gunstig was. Het betekende dat de familiehoofden onderling de beste match uit konden onderhandelen.

Dat strakke keurslijf van tradities en verwachtingen vroeg wel om een uitlaatklep en vanwege zijn getoonde verantwoordelijkheid kreeg Belim veel vrijheid om die te zoeken. Al sinds zijn vijftiende tastte hij de grenzen die zijn vader hem stelde af en hij leerde tot zijn verbazing dat die veel ruimer waren dan hij had gedacht.

Toen hij zeventien was, stelde een vriend hem voor om die nacht eens wat spanning op te zoeken. Belim wist heel goed wat daarmee bedoeld werd. Er waren meer leeftijdsgenoten zoals hij, die een uitlaatklep zochten. Veel daarvan vonden die door tijdens nachtelijke uitstapjes op jacht te gaan naar makkelijke slachtoffers om een flink pak slaag aan uit te delen. Nachtjagers noemden ze zichzelf. De eerste maanden vond hij het spannend, maar al snel zag hij in dat de meeste nachtjagers feitelijk niets meer waren dan lafbekken met veel praatjes die alleen gevechten aangingen waarvan ze zeker wisten dat ze die makkelijk konden winnen. Dronkenlappen en zwervers en, zo heel af en toe, een onvoorzichtige insluiper. Maar meestal bleef het bij luidruchtig en intimiderend in groepjes rondlopen en als ze eens te ver gingen, dan kochten hun vaders hen wel weer vrij. De schout en de stadswacht vonden het allemaal al lang best; de nachtjagers zorgden voor lege straten tijdens de donkere uren; daarmee bespaarden ze hun veel werk en het leverde af en toe ook nog een leuke afkoopsom op.

Voor Belim ging het allemaal niet ver genoeg. Hij ging steeds vaker alleen op pad en zocht gewapend met een vechstok naar tegenstanders die meer uitdaging vormden. De meesten van zijn vrienden haakten af of gingen hem zelfs uit de weg, maar een enkeling zocht hem juist op. Dat waren de interessante tegenstanders. Het had ook een nadeel: hij moest nu regelmatig klappen incasseren. Hij kwam regelmatig thuis met een paar nieuwe blauwe plekken of een blauw oog. Zijn broer en zus keken hem dan gniffelend aan en zijn vader zuchtte. Toch zei niemand er verder iets van. Wanneer erover gesproken zou worden, moest er ook een officiële reactie op komen en zover was het nog niet. Tot hij een jaar of zo later op een ochtend zijn bed niet uit kon komen

na een heftige klap met een vechtstok op zijn knie. Voor zijn vader was de maat vol. Hij kwam bij zijn bed staan en keek hem een poosje zwijgend aan.

‘Hoe ziet die andere jongen eruit?’

‘Het waren er twee, en ongeveer net als ik. Nou ja, de ene dan; die andere was te snel om goed te raken.’

Zijn vader zuchtte diep.

‘Ik weet dat ik je niet kan tegenhouden en dat wil ik ook niet. Ik heb zelf vroeger ook de ruimte gekregen en ik ben daar alleen maar beter van geworden. Ik heb wel sterk het idee dat je een stuk verder gaat dan ik ooit gedaan heb. Ik heb er geen moeite mee dat je gevaar opzoekt, want daar zal je later als familiehoofd ook genoeg mee te maken krijgen. Een Parsis moet sterker zijn dan iedereen die het tegen hem op durft te nemen en het is duidelijk dat je meer moet oefenen om dat voor elkaar te krijgen. Morgen zoek ik een persoonlijke lijfwacht voor je. Die gaat jou leren hoe je met je vuisten en met ijzer om moet gaan. Pas daarna ga je weer de straat op. Buiten dit huis gaat hij overal met je mee en hij is er verantwoordelijk voor dat je geen ernstige verwondingen oploopt. Gebeurt dat toch, dan betaalt hij met zijn eigen bloed. Zorg zelf voor een schuilnaam, neutrale kleren en een masker wanneer je op pad gaat. We kunnen het niet gebruiken dat iemand jou tijdens je uitstapjes herkent als de erfgenaam van de familie Parsis. Ik geloof in jou als winnaar, maar je loopt de kans om het respect van de andere families kwijt te raken als je per ongeluk toch verliest. We hebben genoeg vijanden in de Stad die ik ertoe in staat acht om die kansen een stukje te helpen door een kooivechter op je af te sturen. Ik wil dat je me belooft dat je je aan mijn voorwaarden houdt en dat je naast de verantwoordelijkheid voor je eigen leven, ook de verantwoordelijkheid voor dat van je lijfwacht aanvaardt.’

Dat was niet de reactie die Belim had verwacht, maar hij kon zich er goed in vinden. Hij beloofde dat hij zich aan die afspraak zou houden.

Een paar dagen later stond Zahan voor zijn deur. Een boom van een kerel, die niet van zijn plaats te krijgen was wanneer hij dat niet wilde. Belim keek hem vol ontzag aan, vastbesloten om net zo indrukwekkend te worden als hij. Dat was hem ondanks heel veel trainen niet gelukt, maar hij was nooit meer in een gevecht beland waarbij zijn tegenstander lopend het strijdtoneel had verlaten. Binnen een jaar was hij in staat om wie dan ook neer te laten gaan. Vuisten, vechstok, messen, zwaard en zelfs meer ongebruikelijke wapens, zoals tonfa's: hij beheerste ze allemaal en beter dan hun beste wachters. Alleen Zahan bleef hem altijd de baas.

Zahan trainde hem en ging zoals afgesproken met hem mee de nacht in, maar hij had duidelijk weinig respect voor nachtjagers. Het waren in zijn ogen allemaal laffe, verwende jongetjes en Belim kon niet anders dan hem gelijk geven.

Op een nacht nam Zahan hem mee naar de arena om eens een *echt* gevecht te bekijken. Hij vertelde hem dat hij in het verleden zelf een indrukwekkende reputatie had opgebouwd als kooivechter en dat hij nog steeds graag wedstrijden bezocht.

Kooigevechten waren niet illegaal, maar ze werden ook niet aangehouden. Tot Belims verbazing bleken ze razend populair bij gokkers en toeschouwers. De arena in de eerste ring had maar liefst plaats voor vijfhonderd bezoekers. Het was er altijd stampvol en er was zelfs een eigen magistergeneesheer in dienst om de ergste verwondingen te verzorgen. In het verleden was het nogal eens voorgekomen dat lijfeigenen door hun meesters gedwongen werden om voor prijzengeld de kooi in te stappen, maar dat ging de stadsraad te ver. Lijfeigenen werden daarom uitgesloten van deelname en prijzengeld was verboden. Daar hadden de organisatoren uiteraard iets op verzonnen; ze huurden sindsdien professionele kooivechters voor een mooi bedrag per wedstrijd in. Daarnaast waren er altijd voldoende idioten met een hoge eigendunk die tegen een kleine betaling vrijwillig de kooi instapten.

Het startgeld was leuk, maar de kooivechters verdienden het meeste geld met weddenschappen op hun eigen wedstrijden. Dat was om matchfixing te voorkomen, wat officieel verboden was. Daar schakelden de kooivechters dan weer in naam onafhankelijke regelaars voor in die de weddenschappen voor ze regelden, en zo was iedereen blij.

Vanaf de eerste wedstrijd was Belim gefascineerd door de kooigevechten. Samen met zijn lijfwacht bezocht hij elke week de wedstrijden en Zahan trainde hem de rest van de week om de wapens en de technieken die ze hadden gezien onder de knie te krijgen. Zahan stimuleerde hem ook om te vechten met tonfa's, zijn eigen voorkeurswapens. Tot groot genoegen van zijn trainer bleek hij behoorlijk getalenteerd. De trainingen kregen veel bekijks van de andere lijfwachten. Zijn familie hield zich er officieel afzijdig van, al zat zijn zus wel vaak in de buurt en keek zijn vader regelmatig toe vanaf de galerij voor zijn kantoor op de tweede etage. Zijn broer had een hekel aan inspanning van welke soort dan ook en zorgde er altijd voor ver uit de buurt te zijn.

De lijfwachten begrepen de fascinatie van Zahan en Belim voor de tonfa's niet. Ze bleven spottend beweren dat ze het binnen vijf minuten af zouden leggen tegen een geoefende tweehandszwaardvechter zoals zij. Zahan en Belim trainden onverstoorbaar door, tot de dag dat Zahan hem er klaar voor vond om de uitdaging aan te gaan. Hij liep naar hen toe en daagde hen uit.

'Kom maar op dan, vijf minuten. Ieder van jullie die het langer tegen hem uithoudt krijgt een zilveren dukaat van me!'

Belim keek hen strijdvluchtig aan en zwaaide met zijn tonfa's.

De lijfwachten vielen stil. Ze hadden allemaal wel trek in een zilveren dukaat, maar ze zouden het nooit wagen om het zomaar tegen de erfgenaam van hun meester op te nemen. Ze keken naar boven, naar Heran Parsis, die op het tumult af was gekomen en nu bij de balustrade

stond toe te kijken. Zelfs toen die gebaarde dat hij geen bezwaar maakte, durfden ze nog niet.

‘Wat gebeurt er als hij gewond raakt?’

‘Niets. En je krijgt een zilveren dukaat van me als je wint.’

‘En wie van ons wil je tegen hem laten vechten?’

‘Maakt me niet uit. Tegen één of tegen allemaal, zolang jullie maar een voor een komen.’

Na nog wat twijfelen pakte de aanvoerder twee oefenzwaarden en ging in gevechtshouding tegenover hem staan. Belim draaide zijn tonfa's met het lange einde naar buiten en nam zelf ook zijn gevechtshouding aan. De lijfwacht kwam aarzelend op hem af. Zonder te aarzelen ramde Belim de tonfa in zijn rechterhand in de buik van de lijfwacht en met zijn andere sloeg hij de zwaarden uit zijn hand. De aanvoerder stapte hijgend en kermend naar achteren, zijn collega's joelden en Belim stapte weer terug in zijn gevechtshouding. Zijn tweede tegenstander kwam maaiend met zijn zwaarden op hem af. Belim draaide de tonfa's terug langs zijn onderarmen, stapte naar voren, ving de zwaarden op met de houten staven en gaf de lijfwacht een kopstoot. Die ging met een zucht tegen de grond en daarna waren de vrijwilligers op. Zijn zus klapte, Zahan sloeg een arm om zijn nek, trok hem tegen zich aan en klopte hem op zijn rug en zijn vader knikte goedkeurend vanaf het balkon van de tweede etage.

Daarna was de stap naar deelname aan de kooigevechten niet groot meer; alleen het dreigement van zijn vader dat Zahan met bloed zou betalen voor elke verwonding die hij opliep hield hem nog tegen.

‘Hoe schat jij je kansen in?’ vroeg Zahan hem een paar dagen later.

Belim wist heel goed waar hij op doelde.

‘Hangt af van mijn tegenstander. Hoger dan vier op vijf.’

Zahan knikte.

‘Mee eens. Ben je er klaar voor?’

‘Ja, en toch doe ik het niet. Je kent mijn vader; mijn verwondingen zijn de jouwe.’

‘Dat risico wil ik nemen. Ik vind het belangrijker hoe je er zelf over denkt.’

‘Liever vandaag dan morgen.’

Zahan grijnsde.

‘Dat dacht ik al. Hier, ik heb iets voor je. Zal je nodig hebben.’

Hij legde een in papier verpakt en met touw samengebundeld pakketje in zijn handen. Belim opende het vol verwachting en haalde er een schitterend afgewerkt leren masker uit. Wit, met opgenaaid zwart leer in de vorm van een vechtspin. Het lijf van de spin zat op het achterhoofd en de lange, zwarte poten leken het hoofd te omvatten. De sluiting werd gevormd door een zwarte rijgveter op het achterhoofd.

‘Hij is echt geweldig!’

‘Dat wordt je nieuwe kooivechtersnaam: Ashan, de vechtspin. Eerst observeren, zoveel mogelijk van je prooi leren en dan toeslaan. Om te voorkomen dat ze via mij ook jou herkennen zal ik in de arena mijn oude masker dragen. Hier.’

Hij haalde een geel leren masker uit zijn zak. Aan de voorkant was er een groen leren eikenblad op genaaid.

‘Mijn kooivechtersnaam was Eik.’

‘Die begrijp ik’, grinnikte Belim. ‘Niemand krijgt jou van je plek, tenzij je het zelf wilt.’

En zo begon zijn nieuwe routine: één nacht in de week de goed getrainde kooivechter Ashan, met Eik als regelaar, en de rest van de week Belim, met Zahan als zijn persoonlijke lijfwacht en trainer. Zahan trainde hem nog steeds dagelijks en Belim koos bij voorkeur voor de speciaal voor hem gemaakte tonfa's. Met die in zijn handen was hij onverslaanbaar. Een uithaal tegen het hoofd zou gemakkelijk fataal kunnen zijn, maar opzettelijk iemand doden was zelfs in de kooi verboden. In het begin moest hij nog regelmatig flinke klappen incasseren, maar Eik

bleek een uitstekende geneesheer en hij heelde snel. Als zijn vader de sporen al zag, dan liet hij dat niet doorschemeren. Voor zover Belim kon vaststellen, werd de aan Zahan beloofde lijfstraf nooit voltrokken en als dat wel zo was, had Zahan het nooit aan hem laten merken.